

ORDRE DEL CULTE 19 de juny de 2022

Benvinguda i pregària

Himne 48 CG

Lloança:

Salm 22,19-18

Himne 52 CG

Lectures:

Isaïes 65, 1-9

Gàlates 3, 23-29

Himne 81 CG

Proclamació de la Paraula: Lluç 8, 26-39

Interludi Musical

Himne CG 127

Vida Comunitària:

Ofrenes

Anuncis

Himne 230 CG

Benedicció

Postludi

Litúrgia i Proclamació: Joel Cortés
Música: Robert Bailey
Lectures: Lúdia Guinot
Diaques: Anna Plantada i Marta Huch
Butlletí: Rubén Pallàs

Església Protestant de Barcelona – Centre

Carrer dels Tallers, 26 – 08001 Barcelona – Tel. 93-318.97.98

Correu electrònic: elbutlletitallers@gmail.com - **web:** www.esglesiatallers.org

Compte bancari: Triodos Bank IBAN: ES42 1491 0001 2820 2713 0323

EL BUTLLETÍ

Església Protestant de Barcelona - Centre

Nº 1828 de 19 de juny de 2022

VANITAT

El que havia de passar ha tornat a passar. Era previsible. Un noi de divuit anys, l'edat suficient per comprar un subfusell, ha entrat en una escola de primària i ha disparat, armat amb el seu fusell contra nens i mestres. Resultat: 19 nens i 2 mestres morts.

En un país on el dret a defensar-se amb armes és un dret constitucional i professa una fascinació per les armes, aquest tipus de fets no ha estat el primer ni serà el darrer.

Em sorprèn la proposta del partit republicà -el gran defensor que la població tingui lliure accés a les armes- que, davant aquests fets, proposi que els mestres i professors duguin armes per poder defensar-se en cas d'un atac per part d'una persona armada, tal qual! com si fos una pel·lícula de l'oest americà. Em ve la imatge d'un professor d'ètica donant classe i al mateix temps armat d'una pistola a la cintura. ¿Però algun d'aquests energúmens que proposen aquesta estupidesa saben el trauma psicològic que representa per un professor disparar contra una persona? És a dir contra les armes, més armes.

Lamento molt que el 59% dels evangèlics blancs dels EUA s'oposin a acceptar restriccions legals a les armes. ¿Com es pot conciliar l'acceptació de la segona esmena de la constitució americana amb la no-violència que predica el cristianisme? Doncs perquè, segons argumenten, els autors de la constitució americana la van redactar sota la guia de Déu i per tant, la segona esmena va ser aprovada per Déu. Curiós argument que equipara la constitució dels EUA a la Bíblia.

Però no vull quedar-me en el debat de les armes perquè entenc que l'estimat lector estarà d'acord amb mi que no té més recorregut.

Què fa que una persona entri armada amb el seu fusell i el seu odi i provoqui una matança? Sembla que aquesta persona tenia una família desestructurada, pobre, tartamudejava, no era popular i havia patit assetjament escolar fins a l'agressió. Mentre els seus companys de classe s'havien graduat en els estudis, ell era l'únic que havia fracassat. S'havia convertit en una persona solitària i rebutjada. Parlem molt de l'exclusió de col·lectius. El racisme i l'homofòbia estan a l'ordre del dia, però una persona que pertany en algun d'aquests col·lectius, quan se sent rebutjada, sempre es

pot refugiar amb el seu nucli. ¿Però on es refugia la persona exclosa perquè no encaixa en cap col·lectiu de la societat? De fet, és viure com si no existissis

Però per més que una persona no senti cap mena de sentiments vers el dolor aliè, per més que una persona estigui dominada per l'odi, per més que hagi fracassat en els estudis i hagi patit violència i exclusió social, hi ha uns valors que hauria d'haver impedit que aquesta persona matés a 19 nens i dues mestres.

De la mateixa manera que en les pel·lícules pornogràfiques hi ha un tracte degradant de la dona que explicaria l'augment dels abusos sexuals, en el cinema hi ha una banalització de la violència. Hi ha la sensació que prémer el gallet és fàcil, que veure com mort el dolent de la pel·lícula dona satisfacció i plaer. Tots sabem que no és cert i que abatre una persona –per més dolenta que sigui– té conseqüències psicològiques devastadores per la resta de la vida. Però caldria explicar clarament als nostres infants i joves que la violència de les pel·lícules no té res a veure amb la realitat.

Vivim en una societat occidental on es viu per la vanitat. Els nostres adolescents viuen la pressió de ser els més guapos, els que tenen èxit en les xarxes socials, els més populars, els que poden presumir d'un estatus econòmic per sobre dels altres. No aconseguir això, suposa relegar-te a l'ostracisme social més cruel. Salvador Ramos, aquest era el seu nom, no tenia èxit en els estudis, era d'una família pobre, els seus pares l'havien abandonat a càrrec dels seus avis, era tartamut, no era popular, no tenia res de què vanter-se. Per ell la vida no tenia cap sentit. S'havia convertit en una persona taciturna i solitària i invisible als seus companys.

Viure per la vanitat ens porta a la frustració, sempre hi haurà algú per sobre teu, amb més diners, amb més èxit, amb més popularitat i això pot generar frustració. I per donar satisfacció a la teva frustració el més fàcil és matxucar al més dèbil. Però hi ha una alternativa que ens alliberi d'aquesta pressió.

Crec que en les nostres societats occidentals s'ha perdut la vida espiritual que es vivia antany. Per suplir-ho, s'han posat de moda tècniques espirituals que puguin assossegat el nostre esperit. S'han escrit llibres d'autoajuda a dojo que ens parlaran de com aconseguir una pau interior, també s'han posat de moda tècniques orientals que provoquen un estat de assossegament. Però això no és una vida espiritual això és buscar un benestar emocional.

La vida espiritual no busca un benestar emocional, busca omplir-se de l'esperit de Déu per tal d'alliberar-nos d'aquesta vanitat destructiva en la que estem immersos i pressionats, perquè la vanitat destrueix la nostra vida espiritual. L'enemic del cristià no és el mal perquè el mal sempre ens porta al sentiment de culpa i al penediment, però la vanitat no deixa rastre de culpabilitat i ens porta a la castració espiritual. Viure l'espiritualitat és canviar l'escala de valors, significa alliberar-se de l'ànsia dels diners, de l'èxit, de la popularitat, del culte al cos. Viure l'espiritualitat dona un sentit nou a la vida. L'apòstol Pau ens dirà que els seus fruits són:

amor, goig, pau, paciència, benvolença, bondat, fidelitat, dolcesa i domini d'un mateix. (Ga 5 22).

Salvador Ramos no era ningú, només tenia uns avis, els seus pares no en volien saber res, era pobre, solitari, taciturn, fracassat i ignorat. No tenia cap motiu per sentir-se vanitós. Però va decidir que per un dia ell seria el més famós, el més popular, el que sortiria en totes les notícies i eclipsaria tots els seus companys i, com van fer els seus companys amb ell, va matxucar els més dèbils.

Rubén Pallàs

ANUNCIS I COMUNICACIONS

FAMÍLIA CRISTIANA

Tinguem presents a les nostres oracions els germans que tenen problemes de salut i a les persones que en tenen cura. Que el Senyor els acompanyi cap a una presta recuperació.

LA CISTELLA SOLIDÀRIA

Aquesta setmana van cap al "Chiringuito" llet i formatge.....com que hem estat fora no he pogut preguntar per més urgències, però, seguim atents i us aniré explicant. El Wolfgang va millorant poc a poc i gràcies a Déu el seu equip va tirant endavant amb les necessitats del dia a dia...no deixem de pregar per ells!!!

CANAL DE YOUTUBE

Podreu seguir el culte en directe a la pàgina de youtube a les 11.00
<https://youtu.be/CLsY5KHU5Y8>

AGENDA

El dimecres 29 de juny, a les 19h, participarem en “La pregària al cor”, organitzada per Cristianisme i Pau, que es celebrarà a la plaça Sant Jaume, de Barcelona. Serà un acte de pregària interreligiós per la pau, totes i tots sou convidats.